

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik ei ole vallooni õigusesse üle võtnud nõukogu 26. aprilli 1999. aasta direktiivi 1999/31/EÜ prügilate kohta ⁽¹⁾ artikli 2 punkte f, j ja k ning III lisa punkti 4 alajaotust C, siis on Belgia Kuningriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Euroopa Komisjon esitab hagi toetuseks kaks väidet.

Esiteks heidab hageja kostjale ette, et viimati nimetatu ei ole Valloonia piirkonna õigusesse üle võtnud mõisteid „maa-alune hoidla”, „prügilagaas” ja „eluaat”, mis on ette nähtud prügilaid käsitleva direktiivi 1999/31/EÜ artikli 2 punktides f, j ja k. Komisjon rõhutab nimetatud mõistete olulisust, kuna tegemist on direktiivi rakendamise seisukohast põhimõttelist tähtsust omavate mõistetega, mis on kasutusel ka muudes selle direktiivi alusel ja selle rakendamiseks vastu võetud õigusnormides.

Teiseks toob hageja välja, et vallooni õiguses ei ole mitte mingil moel reguleeritud see, millisest künnisest alates tuleb asuda seisukohale, et prügila avaldab põhjavee kvaliteedile olulist negatiivset mõju. Direktiivi III lisa punkti 4 alajaotus C, mis näeb ette niisuguste normide kehtestamise, on määrava tähtsusega põhjavee kvaliteedi tõhusa kontrolli ja seega keskkonnakaitse — st kõnealuse direktiivi peamise eesmärgi — tagamise seisukohast.

⁽¹⁾ EÜT L 182, lk 1; ELT eriväljaanne 15/04, lk 228.

1. aprillil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-121/09)

(2009/C 141/51)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: W. Wils ja C. Cattabriga)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Itaalia Vabariik on rikkunud direktiivi 90/314/EMÜ ⁽¹⁾ artiklist 7 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Kuna Itaalia Vabariik on kehtestanud reisipaketi ostnud tarbijatele tagatisfondile sekkumistaotluse esitamiseks kolmekuulise tähtaja alates reisi lõpukuupäevast, on ta rikkunud direktiivi 90/314/EMÜ artiklist 7 tulenevaid kohustusi.
2. Direktiivi 90/314 artikkel 7 sätestab, et lepingu korraldaja ja/või vahendav pool peab suutma piisavalt tõendada tagatise olemasolu, et maksejõuetuse korral hüvitatakse makstud raha ja tarbija toimetatakse kodumaale tagasi. Ühenduse kohtupraktikas nimetatud sättele antud tõlgenduse kohaselt paneb see säte liikmesriikidele kohustuse saavutada selline tulemus, millega antakse reisipaketi ostjale õigus tõhusale kaitsele reisikorraldaja maksujõuetuse ohu vastu, eelkõige makstud summade ja kodumaale tagasitoimetamise osas.
3. Artikkel 8 lubab liikmesriikidel võtta vastu rangemaid eeskirju, kuid ainult juhul, kui see tagab tarbija kõrgema kaitsetaseme.
4. Käesoleval juhul on Itaalia ametiasutuste poolt rikkumismenetluses edastatud teabe kohaselt asjaomaste Itaalia õigusnormide eesmärk tagada võimalus maksta riigieelarvest tarbijale tagasi viimase tasutud summad ja kaitsta seega pigem riigi finantshuve kui tagada reisipaketi ostnud tarbijate kõrgem kaitsetase.
5. Komisjon küll mõistab Itaalia huvi tagada tagatisfondi usaldusväärne ja tasakaalustatud haldamine, lihtsustades tagatisfondi hüvitise saamise nõude esitamist reisikorraldaja vastu, leiab ta siiski, et selline meede, millega määratakse aegumistähtaeg fondile sekkumistaotluse esitamiseks, kehtestab tingimuse, mis võib tarbija direktiiviga 90/314 tagatud õigustest ilma jätta.
6. Vastab tõele, nagu Itaalia ametiasutused väidavad, et tarbija võib esitada fondile sekkumistaotluse niipea, kui talle saavad teatavaks asjaolud, mis võivad lepingu täitmist takistada. Kuid selle võimaluse kasutamiseks on siiski vaja, et kõnealused asjaolud on teatavaks saanud. Kui jätta kõrvale need juhtumid, mil reisikorraldaja maksujõuetus on seda kuulutava kohtuotsuse tõttu selgelt teada, ei tea tarbija enamikel juhtudel, milline on reisikorraldaja tegelik majanduslik olukord. Seega on loomulik, et ta pöördub esmalt makstud summade tagasisaamiseks ettevõtja poole kirjaga, milleks võib olla märgukiri, ja seejärel esitab maksunõude. Seega võib ministri dekreediga nr 349/1999 artiklis 5 kehtestatud kolmekuuline tähtaeg olla tagatisfondile sekkumistaotluse esitamise ajaks juba ammu möödas, mistõttu tarbija jääb ilma õigusest saada makstud summad tagasi.

7. Käesolevas menetluses etteheidetud rikkumise kõrvaldamiseks teatasid Itaalia ametiasutused kõigepealt seda, et nad kavatsesid pikendada fondile sekkumistaotluse esitamise tähtaega kolmelt kuult kaheteistkümnele kuule ja seejärel selle tühistada.
8. Peale selle avaldasid Itaalia ametiasutused Itaalia Vabariigi ametlikus teatajas teate, milles anti puudutatud isikutele teada, et kuni kõnealuse tähtaja tühistamiseni võib tarbijate kaitse kindlustamiseks esitada tagatisfondile taotlusi igal ajal.
9. Komisjon leiab, et need meetmed, mida võib küll pidada kiiduväärseks katseks süüispandava rikkumise tagajärgede heastamiseks, ei ole siiski piisavad vältimaks ohtu, et reisipaketi ostja jääb reisikorraldaja maksujõuetuse korral ilma õigusest tõhusale kaitsele.
10. Õiguskindluse täielikuks tagamiseks, et üksikisikud oleksid täielikult teadlikud oma õigustest ja saaksid neile kohtus tugineda, peavad direktiivi sätted olema rakendatud igal juhul tõhusalt, konkreetselt ja selgelt ning mitte läbi halduspraktika, mida riigi ametiasutused võivad oma suva järgi muuta.
11. Kui Itaalia õiguskorras kehtib üheaegselt ühelt poolt säte, mida ei ole kunagi ametlikult tühistatud ja mis määrab fondile sekkumistaotluse esitamiseks kolmekuulise aegumistähtaja, ja teiselt poolt ametlik teade jätta kõnealune tähtaeg arvesse võtmata, loob see reisipaketi ostjate jaoks ilmselgelt ebamäärase olukorra.

(¹) Nõukogu 13. juuni 1990. aasta direktiiv 90/314/EMÜ reisipakettide, puhkusepakettide ja ekskursioonipakettide kohta (EÜT L 158, lk 59; ELT eriväljaanne 13/010, lk 132).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Symvoulío tis Epikrateias (Kreeka) 2. aprillil 2009 — „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries” versus Ypourgos Emborikis Naftilias

(Kohtuasi C-122/09)

(2009/C 141/52)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Symvoulío tis Epikrateias

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoikes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries”

Vastustaja: Ypourgos Emborikis Naftilias

Eelotsuse küsimused

- 1) Kas EÜ artikli 10 teise lõigu ja EÜ artikli 249 teise lõigu mõttes: i) on Kreeka seadusandja kohustatud ajal, mil Kreeka suhtes kehtib nõukogu 7. detsembri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 3577/92 teenuste osutamise vabaduse põhimõtte kohaldamise kohta merevedudel liikmesriikides (merekabotaaž) (EÜT L 364, lk 7; ELT eriväljaanne 06/03, lk 10) artikli 6 lõikes 3 ette nähtud ajutine — ehk kuni 1. jaanuarini 2004 kehtiv — erand selle määruse kohaldamisest, hoiduma vastu võtmast õigusnorme, mis võivad tõsiselt kahjustada määruse nr 3577/92 täielikku ja tõhusat kohaldamist Kreekas alates 1. jaanuarist 2004 ja edaspidi; ii) kas eraõiguslikel isikutel on õigus tugineda kõnesoleval määrusele, et vaidlustada Kreeka seadusandja enne 1. jaanuari 2004 vastu võetud õigusnormide kehtivus juhul, kui need siseriiklikud õigusnormid kahjustavad tõsiselt määruse täielikku ja tõhusat kohaldamist Kreekas alates 1. jaanuarist 2004?
- 2) Kas juhul, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, kahjustatakse määruse nr 3577/92 täielikku kohaldamist Kreekas alates 1. jaanuarist 2004 tõsiselt sellega, et Kreeka seadusandja võttis enne 1. jaanuari 2004 vastu õigusnormid, mis on ammendavad ja alalised, milles ei nähta ette nende kehtetuks muutumist alates 1. jaanuarist 2004 ja mis on vastuolus määrusega nr 3577/92?
- 3) Kas juhul, kui vastus esimesele ja teisele küsimusele on jaatav, võimaldavad määruse (EMÜ) nr 3577/92 artiklid 1, 2 ja 4 vastu võtta siseriiklikke õigusnorme, mille kohaselt võivad laevaomanikud kabotaažiteenuseid osutada üksnes konkreetsetel liinidel, mille selles valdkonnas pädev siseriiklik ametiasutus igal aastal kindlaks määrab, ning eelneva haldusloa alusel, mis on välja antud vastavalt loakorrale, millel on järgmised omadused: i) see puudutab ühtviisi kõiki saari teenindavaid liine, ii) pädevatel siseriiklikel ametiasutustel on võimalus nõustuda esitatud laeva liinil käikulaskmise loa taotlusega, tehes oma kaalutusõigust kasutades või ilma, et ta määraks eelnevalt kindlaks kohaldatavad kriteeriumid, ühepoolset muudatusi taotluse elementides mis käsitlevad teenuste osutamise sagedust ja katkestamise perioodi ning tasumäärasid?
- 4) Kas juhul, kui vastus esimesele ja teisele küsimusele on jaatav, kehtestab EÜ artikli 49 mõttes teenuste osutamise vabaduse lubamatu piirangu siseriiklik õigusnorm, millega nähakse ette, et laevaomanik, kellele haldusasutus on andnud laeva konkreetset liinil käikulaskmise loa (rahuldades tema taotluse esialgses vormis või muutes eelnevalt mõnda selle elementi, kusjuures laevaomanik nõustus nende muudatustega), on põhimõtteliselt kohustatud osutama asjaomasel liinil teenust katkematu kogu aastase teenindusperioodi vältel ja peab enne teenindama hakkamist esitada selle kohustuse täitmise tagamiseks garantiikirja, kusjuures garantii nõutakse tervikuna või osaliselt sisse asjaomase kohustuse täitmata jätmise või mittenõuetekohase täitmise korral?